

Uitgaansdag Portlantis – oud-Delflanders

Tekst: Aad van Meurs

Langzaam druppelen ze binnen—oude bekenden, vertrouwde gezichten. Gepensioneerden en oud-medewerkers van Delfland, allen met minstens drie jaar dienst op de teller, verzamelen zich voor het jaarlijkse uitje. Een traditie die verbindt, koestert en viert. Dit jaar staat een bijzondere bestemming op het programma: Portlantis. Een dag vol ontdekkingen, verhalen en samenzijn wacht!

Met weinig tijd om alles te regelen, moeten er snel offertes worden opgevraagd en leden aangeschreven. Een beetje stress, maar gelukkig zijn we wel wat gewend.

Toen de aanmeldingen wat achterbleven, ging er nog een reminder uit. En met succes: uiteindelijk geven 34 mensen zich op. Genoeg om de bus te vullen en de trip door te laten gaan.

Op donderdagochtend 17 juli druppelen de oud-Delflanders binnen op het plein voor het pand van het Hoogheemraadschap van Delfland. Sommigen komen lopend, anderen trappen nog even de ochtendfrisheid in op de fiets. Er zijn er die parkeerkosten trotseren. Een van de Delflanders komt op eigen gelegenheid, e.e.a. vanwege de mogelijke files. Een enkeling heeft gezelschap van een partner, wat het weerzien nog gezelliger maakt.

Een deelnemers, die vanwege lichamelijke beperkingen wat extra ondersteuning nodig heeft, stapt al op bij het vertrekpunt van de bus in Maasdijk. Zo is iedereen straks op tijd en comfortabel onderweg naar Portlantis—klaar voor een dag vol ontdekking, herinneringen en samenzijn.

Tijdens het afvinken van de aanwezigen gebeurt het: er duikt ineens een extra deelnemer op. Geen aanmelding, geen lijst, maar wél gewoon binnengewandeld alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ach ja, sommige mensen houden van verrassingen.

Om klokslag 09:30 uur zet de groep zich in beweging richting de bus, die geduldig op ons staat te wachten aan de Phoenixstraat. Achter het stuur: chauffeuse Patricia, die iedereen met een brede glimlach welkom heet. Na een korte maar duidelijke uitleg over het belang van de gordel—“geen avontuur zonder veiligheid!”—zijn we klaar voor vertrek.

Tijdens de rit neemt Rien van Driel, voorzitter van de vereniging, het woord. Geen lange toespraken, maar een warm welkom en een paar vriendelijke woorden om de dag goed te beginnen. De toon is gezet: ontspannen, gezellig en met zin in wat komen gaat.

Om 10:40 uur komen we aan bij Portlantis. De zon laat zich van haar beste kant zien—het belooft een prachtige dag te worden. Bij de receptie wordt nog even afgestemd dat er één spontane extra deelnemer is meegekomen. Geen probleem, een beetje flexibiliteit hoort erbij.

Bij aankomst blijkt het dagprogramma nét even anders te lopen dan gedacht. Geen tijd voor koffie? Dat is natuurlijk een kleine ramp in Delfland-termen. En de lunch... die staat ineens vroeger op het menu. Tijd voor een koerscorrectie, want een dag zonder koffie is als een schip zonder kompas.

Na wat overleg met de organisatie ter plekke blijkt er ruimte om van het voorgestelde programma af te wijken. Een beetje schuiven hier, een beetje aanpassen daar—en voilà, de dag krijgt weer de juiste smaak. Mét koffie!

Na de koffie (de motorolie van elke goede excursie) stappen we weer in voor een bustoer over het terrein. Onze gids blijkt niet alleen goed geïnformeerd, maar ook gezegend met een flinke dosis humor. Terwijl chauffeuse Patricia behendig over het terrein manoeuvreert, krijgen we onderweg een boeiend én gemakkelijk verhaal voorgeschoteld over alles wat er te zien is.

Even lijkt de rit te stranden achter een eindeloze stoet vrachtwagens vol containers—alsof heel Rotterdam tegelijk aan het verhuizen is. Maar Patricia laat zich niet kennen en stuurt de bus vakkundig langs de file.

“Denk erom, niet door het zand,” waarschuwt de gids met een knipoog. “Het stikt hier van de konijnenholen.” Een opmerking die de fantasie prikkelt: je zou bijna verwachten dat een konijn met een helm en hesje uit een hol komt kruipen.

Na een goed uur toeren keren we terug bij het hoofdgebouw van Portlantis. Er blijkt nog wat tijd over, en dus wordt het spontane plan geboren: we gaan naar het dakterras op de vijfde etage. Niet met de lift, maar sportief via de trappen aan de buitenkant van het gebouw.

Onderweg naar boven klinkt hier en daar wat gehijg, een pauze of een peptalk: het zijn immers niet de jongste die zijn meegegaan. “Nog drie trappen, dan het uitzicht!” hoor ik één van deelnemers zeggen. Maar de moed zakt niet in de schoenen—die blijft stevig aan de voeten.

Eenmaal boven wacht de beloning: een adembenemend uitzicht over de immense haven van Rotterdam. Schepen, kranen, containers—alles reikt tot aan de horizon. Aan de andere kant ruist de zee. Even is het stil, behalve dan het zachte gefluister: “Dat was het klimmen waard.”

Lunchtijd! De tafels staan klaar, de broodjes lonken en de soep geurt verleidelijk. Iedereen mag zelf zijn lunch samenstellen uit een smakelijk en gevarieerd aanbod. Voor één van onze deelnemers is er een speciale glutenvrije lunch geregeld. Geen keuzestress voor haar vandaag—haar broodjes staan al klaar, met zorg bereid.

Na de lunch: een blik op de toekomst. Rien heeft ervoor gezorgd dat we na het eten nog iets bijzonders kunnen beleven. Maak kennis met innovatieve technieken en uitgebreide handelingen die via VR-brillen tot leven komen. Even wennen misschien, zo’n virtuele wereld, maar een echte Delflander draait daar zijn hand niet voor om!

Een spectaculaire ervaring bij Helios. Alsof je zelf in de cockpit zit van een vliegtuig dat de meest bizarre capriolen uithaalt. Je voelt de turbulentie, de tegenwind blaast je bijna achteruit, en voor je het weet plons je onder water—spetters en al! Een achtbaan van zintuigen, en ronduit fantastisch.

En dan... terug naar huis. Om klokslag 15:00 uur vertrekken we. Om 16:00 uur zijn we weer thuis. Of het nu gepland is of niet—de klok tikt, en wij tikken mee. Delflanders zijn tenslotte stipt tot op de minuut.

Met dankbare woorden spreekt men zijn/haar waardering uit richting het bestuur voor de voortreffelijke organisatie. Dankzij hun inzet werd het een dag om te koesteren — vol mooie momenten en blijvende herinneringen.

Onze bijzondere dank gaat uit naar het management van Delfland, dat deze dag mogelijk maakte door de kosten op zich te nemen. Hun betrokkenheid maakt het verschil!